

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα 4ρ. 8. — Για τις Έπαρχίες 5ρ.

Για το Εξωτερικό 6ρ. χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 δρ. την τριμήνια) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στέλλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίσκια (Σύνταγμα, Ομόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδόδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός υπόγειου Σιδηρόδρομου Ομόνοια), στο κίσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία Έστιας Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Λεύτερη συζήτηση — Φαρσοποίηση — Χάσαμε δυο μέρες!... — Ανόρθωση και Πρωτοδικεία — Οι οικονομίες.

ΟΧΙ φοβέρες και θα κάνουμε και θα δείξουμε! Αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα, ούτε κι ώφελοσθε καθόλου. Μια και το πιστέψατε πως μέσα στη Βουλή θα μαγερευτεί ή ξαναγέννηση της χώρας, αφήστε τη Βουλή να δουλέψει λεύτερα, ανεπηρέαστα, κανονικά. Βουλή, που να κρέμεται από πάνω της ο άκονισμένος μπαλντάς, δεν είναι Βουλή είναι παραγκιοζιλίκι και με παραγκιοζιλίκια και με ρεζιλίκια ξαναγέννηση δε γίνεται.

Εμείς τιποτα από μια τέτια Βουλή δεν καρτερούμε, γιατί δεν πιστεύουμε στα θάματα. Γιατί θάμα πρέπει να γίνει για ν' αλλάξει έτσι εύκολα κι απότομα τα παλιά της τα συνήθεια μια Βουλή, βουτηγμένη ίσαμε χτες ακόμα, αν όχι και ίσαμε τούτη τη στιγμή, στο βούρκο των κομματικών.

ΞΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ με καθαρίδα ζητάμε. Νά, ο σωστός χαρακτήρισμός. Α ζητούσαμε ξαναγέννηση αληθινή ή (το σωστότερο) αν ξέραμε τι ζητούσαμε, έπρεπε να τραβήξουμε άλλο δρόμο, κι όχι το λισπωμένο δρόμο της Βουλής.

— Τι περιμένεις; Πάμε!
Καμιά πιά έλπίδα.
Κι άρχισε από τότε και για τους δυο ή μεγάλη άγωνία της νύχτας εκείνης...

X

Ός φτάσανε στην ήλεκτροφωτισμένη πόρτα του μεγάλου Ξενοδοχείου, όπου θα δινότανε το γεύμα, σταματήσανε κ' οι δυο τους άνησυχου. Ντρεπόντανε να προχωρήσουν. Ναι, ναι, έπρεπε να μπουνε και να φανούν άδιάφοροι και ν' αποδείξουν πως δεν τους άγγισαν αυτούς καθόλου οι ειρωνείες κ' οι βρισιές τους. Η Χρυσούλα μαζεύτηκε στο μπράτσο του Ορέστη και είπε:

— Φοβάμαι!

Άμαξια έλοένα καταφάνανε κ' οι Έλληνες σπουδαστές κατεβαίνανε συγκινημένοι, καλοχτενισμένοι, περήφανοι. Νά, ο ψευτοκαλλιτέχνης κι ο Βιβλιοθηκάριος, νά κ' οι δυο νέοι οι μαραζάρηδες, κι ο Δέν Ζουάν σαν κούκλα, νά κι ο χτηνιατρος με το φράκο και την κόκκινη γραβάτα. Όλοι, όλοι είσαν εκεί. Ω! πως θα μπουμε μέσα και πως θ' αντίκρύσουμε τους ίδιους αυτούς νέους που τόσο ύβρι-

Τη δικτατορία και την Έθνοσυνέλευση, σά μ'ες έλειψε το κουράγιο ν' αν τ' κάνουμε, καλύτερα νά μ'ην τ' αφήνουμε. Γιατί με το π'ες π'ες τ' α ρεζιλεύουμε κι αυτά, κι από το σοβαρό επίπεδο τ' α κατεβάζουμε στο επίπεδο της φάρσας.

Καθόλου παράδοξο ν' ακούσουμε αδριο μεταάριο πως οι θεατροβιομήχανοι κ.κ. Άννινος και Τσοκόπουλος σκαρώσανε τη «Διχτατορία» αλλά «Νέα Παναθήναια» και πως ο κ. Χρηστομάνος έχυσε στο καλούπι του «Κοντορεβιδούλη» τη νέα του κωμωδία ή «Έθνοσυνέλευση».

ΠΟΛΥ σωστά ζήτησε την άναβολή για τη συζήτηση του «Καγονισμού της Βουλής» ο κ. Δραγομήτης. Για νά γίνει σοβαρή δουλιά, πρέπει νά μελετηθεί πρώτα. Με φούριες και με βιασίες σοβαρή δουλιά δε γίνεται. α Έξιδηλώθη δυσφορία παρά τοις στρατιωτικοίς κύκλοις, γράφουν οι φημερίδες, γιατί δ'εν τ' α κατάρρε ή Βουλή μέσα σε δυο μέρες νά ψηφίσει όλα τ' ανθρωπικά νομοσχέδια. Με οι «στρατιωτικοί κύκλοι» πρέπει ν' άχουν και λίγη ύπομονή. Δουλιά νά γίνει, κι άς γίνει κ' ύστερ' από δυο μήνες. Νά δά ή ώρα, νά ξεμαλλιαζόμαστε γιατί χάσαμε δυο μέρες, ενώ άσυνέψαμε οδόντα άλάκαιρα χρόνια σε άεροκοπανίσματα!

ΣΤΗΝ ίδια πόλη, λ. χ. στην Καρδίτσα, ένα συλλαλητήριο πάνδημο τη μι'ά μέρα νά γίνουν οικονομίες και νά κάνουμε στόλο και στρατό, κι άλλο συλλαλητήριο, πάνδημο κι αυτό, την άλλη μέρα νά μ'ην καταργηθεί το Πρωτοδικείο της Καρδίτσας.

Μά είναι λογική αυτή κ' είναι σοβαρά πράματα αυτά, ώ βέλτιστοι; Πως διάβολο θά γίνουν αυτές οι οικονομίες και πού θά βρεθούν αυτοί οι παράδες που χρειάζονται, όταν όλοι ράδουμε τις τσέπες μας και κοιτάζουμε νά μη χάσουμε τίποτα από τ' αγαθά μας;

Και το στομάχι γιομάτο και τ' αν κότα άκέρια. Καλό αυτό, μ' στην πράξη δεν πιτυχαίνει.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, με το οικονομικό της πρόγραμμα, που παρουσίασε την Τετάρτη στη Βουλή, άποδειξε πως δ'χει όλη την καλή διάθεση νά τεακουράσει όσο μ'πορεί περισσότερα περιττά πράματα και νά ξελαφρώσει από δέκα περίπου εκατομμύρια τ' αν προϋπολογισμό. Δέν ξέρουμε (κι αυτό θά μ'ας τ' αν οι ειδικοί) αν τ' αν τεακούρι πέφτει σε περιττά πράματα ή αν, τ' αν εναντίο, τεακουρώνονται χρήσιμα κι άφίνονται περιττά, από κακή έχτίμηση ή από κομματική ή άλλους ύπολογισμούς.

Όπως δ'ήποτε την Τετάρτη στη Βουλή ή έπίσημη Πολιτεία έπίσημα δήλωσε πως πάνε στα πούφ! κάθε χρονιά, ο' έξοδα πολυτελείας, δέκα άλάκαιρα εκατομμύρια, κι έ λογαριάσουμε πόσα χρόνια (Θέ μου!) γίνεται αυτή ή σπατάλη, θά δούμε πως θάχουμε σήμερα και στρατό και στόλο και χιλια δυο που μ'ας λείπουν, και δε πονοκεφάλουσαμε ν' αν τ' δημιουργήσουμε από το τίποτε.

στικά και τιποτένια μ'ας φέρθηκαν σήμερα και πως θά δώ τις σκέφες τους που μέσα στα μάτια τους σκυφτοσέρνοντανε, αρχιάδικες και βουρκολιμασμένες; — Ω! νά φύγομε! Νά φύγομε!

Τά κορμιά τους σφιχτήκανε μι'ά στιγμή σά νά ζητούσε τ' αν βοήθεια και προστασία από τ' άλλο.

— Νά φύγομε! Νά φύγομε!

Πήσανε τους δρόμους και τρέχανε, σά νά τους κυνηγούσε κανείς. Στην άκρη ενός δρόμου σταθήκανε για ν' ανασάνουν λίγο. Πού νά πάμε; Πού νά πάμε;

Μιά σάλα κονσέρτου είτανε εκεί μπροστά τους με μεγάλα τριανταφυλλένια προγράμματα στην πόρτα και με κομψά σε σχήμα λουλουδιών ήλεκτρικά γλομπάκια.

— Πάμε μέσα; Ν' ακούσουμε λίγη μουσική... Θ' άλαφρώσουμε.

Κι άνοιξε την πόρτα ο Ορέστης και μπήκε πρώτη μέσα ή Χρυσούλα. Η σάλα γεμάτη άντρες και γυναίκες. Οι γυναίκες νευρικά γελούσανε ξαναμένεις από τη ζέση, από τη μουσική κι από τις άντρήκιες άναπνοές. Οι άντρες καπνίζανε, μεσοκλειούσανε τ' αν μάτια και κυτάζανε τις γυναίκες. Είτανε διάλειμμα, κι ως μπήκανε μέσα ο Ορέστης

ΤΟ ΠΝΕΜΑΤΙΚΟ ΓΟΥΔΙ

— Έπανάσταση γυρεύουμε και μεις; Έτσι με ρωτούσε κάποιος. Είχα, βλέπετε, κ' εγώ την τόλμη νά πώ, πως απ' τ' αν σκολειό πρέπει ν' ανρχινήσει ή έπανάσταση. Κι ο άνθρωπος άπόρησε και δέν μ'όρεσε νά νοιώσει, πως ρωτώντας με συμφωνούσε μαζί μου. Γιατί μούπε:

— Έπανάσταση γυρεύετε και σεις; Δέ μούπε:

— Έπανάσταση ζητείτε και ύμεις;

Και μού πέρασαν χίλιες σκέφες στο μυαλό και βρήκα πως την έπανάσταση την έχουμε καμωμένα, ή καλύτερα, πως την κάμανε κείνοι που ξέρανε νά την κάνουν, και μεις, λαός, παιδιά και πρωτοπαλήκαρα, τους άκολουθήσαμε.

Χίλιες φορές πατήσαμε στο πνευματικό Γουδι και ή κάτασπρη σημαία μας κίνησε τ' αν φθόνο και τη μοχθηρία των κουτιών και γύρω της μαζευτήκανε όσοι βρεθήκανε ν' ανχουν Έλληνική καρδιά. Κανένας δε γονάτισε μπρος στον έχτρο, κανένας πρώτη φορά γένηκε τέτοια μάχη, με παληκάκια ένα κ' ένα.

Και βρεθήκανε μπροστά μας τ' αν Σκολειό κ' ή Έκκλησιά, και βρεθήκανε μπροστά μας οι λογιώτατοι νά μ'ας κλείσουνε τ' αν δρόμο. Και μεις περάσαμε και σαρώσαμε κάθε πρόληψη, και πατήσαμε κάθε στενοκεφαλιό κ' οι διαλεχτοί μ'ας φανάξανε ζήτω και μ'ας πήσανε τ' αν κατατόπι, καινούργιοι έπανασιάτες άλύγιστοι.

Τι κι αν βρεθήκανε σε Πολιτεία σάπια; Όπου κανένας καλός μαζί μας.

Και ή Νίκη μαζί μας θ' αναι ή Νίκη ποτές της δε χωρίστηκε απ' την Άλήθεια. Για την τελειωτική Νίκη λέω. Τώρα δε μ'ας άπολείπειται άλλο παρά νά σ υ ν τ α χ θ ο ύ μ ε, κατά πως λένε στο στρατό, και νά δώσουμε τη μεγάλη μάχη. Είναι καιρός.

Ε, σεις οι καπεταναίοι, φανερωθήτε!

Ελάτε ν' ανήσουμε την ειρηνική έπανάσταση.

Είναι καιρός νά χτυπήσουμε κατακέφαλα τ' αν έχτρο.

Ε, σεις οι καπεταναίοι, φανερωθήτε! Δέ θά σ'ας άφήσουμε μονάχους.

Εμπρός.

25]9]909.

Γ. ΗΛ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

κ' ή Χρυσούλα, νοιώσανε όλο τ' αν βουτητό και τ' αν φωνοκόπι που είτανε κλεισμένο μέσα στη σάλα, νά τρέχει κατ' ανώ τους και νά τους κορφοπεριλούζει, σαν κ' αν θ' ανθεράτο καμωμένο από σπασμένα γίλοια και συγκρατητές φανές από κρυφά γλυκομιλήματα κι από τ' αν μεταξωτά θροήσματα που άναδίνουνε τ' αν φλύακα γυροπόδια των πλεύσιων γυναϊκών.

Έσκυψε ή Χρυσούλα, νόμισε πως έννοιωσε άπάνω της όλων τ' αν βλέμματα και στράφηκε κατακόκκινη πρ' αν τ' αν Ορέστη, σά νά τ' αν ζητούσε βοήθεια. Πού νά καθίσουνε; Από πού νά πάνε; Τά μάτια τους θολωμένα από την ταραχή δε διακρίνανε πουθενά θέσες άδειανές.

Οι μουσικοί έτοιμαζόντανε τ' αν νά ξαναρχίσουν και μι'ά σιωπή γοργοπέρας, σαν ένα σεντόνι βαρι κι άπαλό άπάνω απ' όλα τ' αν κεφάλια και σάρσες όλες τις φωνές και τις στρίμωξε θαρρούσες στη γωνιά, για νά τις ξεπολύσει; άκράτητες και πολύβουες ύστερα πάλι, ως πάψει ή μουσική.

Η Χρυσούλα κι ο Ορέστης πηχάινανε άνάμεσα από τ' αν καθίσματα, χωρίς νά βρουν ακόμα θέση. Ξάφνου, ταραγμένη ως είτανε, σκόνταψε ή Χρυσούλα σε μι'αν καρέκλα κ' ή καρέκλα έτριξε κι όλοι